

ת"פ 54007/11/19 - מדינת ישראל נגד עדנאן מערוף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54007-11-19 מדינת ישראל נ' מערוף

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עדנאן מערוף

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד עינת יריב

ב"כ הנאשם: עו"ד שאול נעים

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הטרדה מינית, מעשה מגונה באדם ואיומים.

הנאשם עבד כמורה לנהיגה. במהלך שיעורי הנהיגה של התלמידה ש', פנה אליה הנאשם במספר הזדמנויות והציע לה לקיים יחסי מין, אך היא סירבה. במהלך שיעור הנהיגה האחרון של ש' שהתקיים בחודש דצמבר 2017, הנאשם סגר את דלתות וחלונות הרכב והורה לה להמשיך לנהוג, נגע בצווארה וברגלה של ש' וביקש ממנה לנשקו, הכל לשם גירוי או סיפוק מיני. בתום השיעור אמר הנאשם לש': "אם מישהו יגלה מה קרה בשיעור הזה שנגעתי בך ושביקשתי נשיקה בחיים לא תקבלי רישיון נהיגה אני מכיר את בעלך אני אספר לו ואעשה לכם בעיות".

2. בין הצדדים נערך הסדר טיעון, במסגרתו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה במיוחס לו והורשע. הוסכם כי יוגש תסקיר שירות מבחן. לעניין העונש הוסכם כי המאשימה תבקש לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל, שבכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, ירוצה בעבודות שירות, ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה לעונש.

3. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירי שירות מבחן, המלמדים כי הנאשם בן 65, גר בגפו, גרוש ואב לשני ילדים בוגרים המתגוררים בגרמניה. הנאשם בוגר לימודי סיעוד, ואף החל בלימודי תואר שני, שאותו לא השלים. במהלך לימודיו באוניברסיטה התנדב לתוכנית פר"ח ואף פתח קבוצה לנערים ערבים בהר הזיתים. הנאשם השלים קורסים שונים לניהול מוסדות גריאטריים ולטיפול נמרץ. לאחר סיום לימודי התואר הראשון, כשהיה בן 23, עבד כאח בבית חולים במשך 9 שנים, ובהמשך עבד כמנהל פגייה בבית חולים לילודות.

כשהיה הנאשם בן 34 הכיר את גרושתו, אישה ממוצא גרמני שהתנדבה כאחות בבית החולים. תחילה התגוררו בירושלים, אך לאור מאורעות האינתיפאדה השנייה, החליטו שאינם מעוניינים לגדל את ילדיהם בארץ ועברו לגרמניה, שם התקשה להתאקלם מאחר שלא הורשה לעבוד במקצועו. בני הזוג התגרשו, בין היתר, על רקע עמדת בני משפחתה של גרושתו כלפיו, והדבר הותיר משקעים אצל הנאשם, שחש כי הרקע לפרידה הוא גזעני. לאחר הפרידה הוא חזר לישראל ולאורך השנים שמר על קשר עם ילדיו.

לאחר חזרתו לארץ עבד הנאשם כמנהל סניף בחברת סיעוד במשך כשבע שנים, ולאחר מכן כמורה לנהיגה במשך כשנה. כיום הוא עובד בבקרת חולים דרך קופת חולים מאוחדת וכן נותן שירות לחברה שמספקת ציוד ושירות רפואי.

הנאשם תיאר התפתחות מינית תקינה. אין לו עבר פלילי והוא קיבל על עצמו אחריות לעבירות וביטא בושה ומבוכה מהמעשים שביצע ומהפגיעה במתלוננת. הנאשם תיאר כי לאורך השיעורים הוא והמתלוננת דיברו רבות על נושאים אישיים, והוא פירש את הכנות והחשיפה האישית כיחסי קרבה שנקמים ביניהם. הנאשם חיזר אחרי המתלוננת וזים איתה מגע במטרה לקיים יחסי מין מזדמנים, ומשלא סורב באופן מפורש- המשיך בחיזור. הקשר הרגשי שנוצר ביניהם והעובדה שהמשיכה ללמוד אצלו נתנו לו הרגשה שגם היא נהנתה מהקשר. הנאשם שיתף, כי חשף מידע על חייו האישיים בפני המתלוננת, מתוך מטרה שהיא תרחם עליו והקשר ביניהם יתהדק. לדבריו, חש משיכה אליה והעובדה שהיא נשואה ואם לילדים לא הרתיעה אותו. הוא תיאר כי נגע במתלוננת בניסיון לנחם אותה באופן אישי, לאחר ששיתפה אותו בסיפור אישי. טען כי לא איים עליה באופן מפורש, אך מבין מדוע התנהגותו ודבריו התפרשו באופן הזה. לדבריו, בעקבות האירועים נערכה סולחה בין נציגים מטעמו למשפחת המתלוננת, אך בעלה של המתלוננת בכל זאת התלונן עליו במשטרה.

הנאשם תיאר כי הרגיש סכנה לחייו בעקבות התנהגותו שאינה מקובלת בחברה הערבית, וכי כיום מתחזק מבחינה דתית על מנת להתמודד עם תחושת הבושה על מעשיו שמלווה אותו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם עושה מאמצים להציג תדמית חיובית של מהלך חייו ואישיותו, וכי הגירושין מאשתו והריחוק מילדיו פגעו בדימויו העצמי והעצימו את תחושת הבדידות שלו. שירות המבחן התרשם עוד מקיומם של קשיי תקשורת ומגבלות בהבעה העצמית, המתחזקות על רקע תחושות של חוסר קבלה וחוסר השתייכות שחוה לאורך חייו. כן התרשם שירות המבחן כי אין לנאשם סטייה מינית, אך הוא סובל מעיוותי חשיבה, שכן הוא ייחס למתלוננת הדדיות ופתיחות, אך לצד זאת ישנה לקיחת אחריות וביטוי אשמה וחרטה. עוד ציין שירות המבחן את הרקע הנורמטיבי של הנאשם, עברו הנקי ויכולות תפקוד גבוהות במישור התעסוקתי. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן והביע מוטיבציה לטיפול. הוא שולב בקבוצה פסיכו-חינוכית קצרת טווח וניכר כי ייחס חשיבות רבה לטיפול והתייחס בכבוד למנחים וליתר המשתתפים, ביצע מטלות ותרגילים המצריכים התבוננות ומחשבה במסגרת המפגש הקבוצתי ומחוצה לו והביא דבריו למסגרת הקבוצתית. הנאשם ביטא יכולת התבוננות פנימית, כנות, הצליח לבטא אמפתיה לחבריו לקבוצה ושיתף בהתמודדותיו לאורך חייו ובתחושותיו.

חרף העובדה שמדובר בשלב טיפול ראשוני, הנאשם הצליח להיתרם מהקבוצה, ולמרות חששות שהפגין, ביטא הסכמה ורצון להעמיק בטיפול.

שירות המבחן התרשם כי עבודתו של הנאשם בקופת חולים מהווה עוגן מרכזי בחייו, ועל מנת שלא לפגוע בה המליץ לגזור על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, עונש מותנה, פיצוי כספי למתלוננת וצו מבחן למשך שנה, שיאפשר לו להמשיך בטיפול ייעודי לעברייני מין.

4. על פי הערכת מסוכנות מיום 13.7.20, המסוכנות המינית הנשקפת מן הנאשם היא נמוכה. הנאשם תיאר התפתחות מינית נורמטיבית ותקינה, שלל עיסוק מוגבר במין, דחפים מיניים מוגברים או פגיעה בתפקוד המיני. הוא ביטא תחושות חרטה, בושה ואשמה ביחס לעבירות ולקח אחריות על ביצוען. עם זאת, הנאשם מזער את המעשים וניסה לנרמל אותם, טען כי לא היה מעוניין במגע מיני עם המתלוננת וייתכן שהיא פירשה את דבריו בשגגה. הנאשם גילה תובנה לגורמי סיכון עתידיים וביטא מוטיבציה שלא לשוב ולפגוע. הוא לא הביע התנגדות לטיפול בתחום עבירות המין, אולם מדבריו עלה כי הוא עצמו סבור שאינו זקוק לטיפול שכזה. אין התרשמות מקיומה של סטייה מינית, ונראה כי העבירה בוצעה על רקע עיוותי חשיבה ביחס להתנהלותה של הנפגעת. מאז ביצוע העבירות הנאשם המשיך בשגרת חייו, עבד באופן קבוע וקיים מפגשים חברתיים, ללא זוגיות. הוא נעזר בדת על מנת להתמודד עם מצבו וניכר כי ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע משמעותי. מנגד, לא ברור האם סביבתו הקרובה תהווה עבורו גורם מציב גבולות, שכן בודדים בלבד מבני משפחתו וחבריו יודעים על העבירות.

5. המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות לעשרה חודשי מאסר בפועל וביקשה לגזור עליו עונש המצוי בתחתית המתחם: חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים באמצעות העבירות, טענה כי הנאשם ניצל את מעמדו כמורה לנהיגה, את פערי הכוחות בינו לבין המתלוננת ואת היותה שבויה במכוניתו ואף איים עליה. כמו כן, טענה המאשימה כי המלצתו העונשית של שירות המבחן חורגת ממתחם העונש ההולם, ואין לה הצדקה, שכן הנאשם לא ערך שיקום משמעותי. עוד ציינה המאשימה את קבלת האחריות החלקית של הנאשם על העבירות, ומנגד את גילו, עברו הנקי וחיסכון הזמן השיפוטי שנלווה להודאתו. המאשימה תמכה טיעוניה בפסיקה.

6. ב"כ הנאשם ביקש לקבל את המלצתו העונשית של שירות המבחן. בטיעונו הדגיש ב"כ הנאשם את הודאתו של הנאשם שקיצרה את ההליך המשפטי, חסכה זמן שיפוטי וחסכה את עדותה של המתלוננת. נטען כי מדובר במעשים המצויים ברף התחתון של העבירות הפליליות וכן נטען כי הנאשם שילם למתלוננת סך של 15,000 ₪ במסגרת הסכם "סולחה" שנערך באמצעות קרוביו וקרוביה של המתלוננת. הודגשו עברו הנקי של הנאשם, הפסקת עבודתו כמורה לנהיגה, לקיחת האחריות על המעשים ותחושות הבושה והחרטה שמלוות אותו. עוד הודגשו מסוכנותו המינית הנמוכה והעובדה כי הנאשם התחזק בדתו.

מטעם ההגנה הוגש קטע מתוך כתבה בעיתון שמתייחסת לפעילותו ההתנדבותית של הנאשם, וכן מסמך המתאר את ההסכם שנערך בין קרובי הנאשם לקרובי המתלוננת.

7. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו ותיאר בדמעות את פועלו למען הזולת בכלל, ובמסגרת עבודתו כאח, ובפרט בתקופת מגפת הקורונה. לדבריו, חרב עליו עולמו מאז ביצוע העבירה, הוא לא מתפקד ולא סיפר למשפחתו על העבירה. הנאשם תיאר את הטיפול שעבר במסגרת שירות המבחן, סיפר על התקרבותו לדת וביקש מבית המשפט להתחשב במצבו.

8. חוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 1.3.21 מלמדת כי הנאשם כשיר לרצות עונש זה.

מתחם העונש ההולם

9. הערכים המוגנים באמצעות עבירות המעשה המגונה וההטרדה המינית שביצע הנאשם הם שמירה על שלמות הגוף, על האוטונומיה של אדם על גופו, זכותו לכבוד, לפרטיות ולתחושת ביטחון אישי.

גם עבירת האיומים נועדה להגן על תחושת הביטחון האישי וכן על שלווה נפשו של אדם.

10. העבירות שביצע הנאשם, אשר חזרו על עצמן לאורך מספר שיעורי נהיגה, דרשו מידה מסוימת של תכנון ולא ניתן להתייחס אל מעשיו כאל "מעידה חד פעמית". הנאשם, שחזר על התייחסויותיו המיניות שוב ושוב, הסלים את המעשים, וגם לאחר שהצעותיו סורבו, ביצע במתלוננת מעשה מגונה ואף איים לפגוע בה בדרכים שונות אם תחשוף את מעשיו, התנהלות שיכולה הייתה להקל על המשך ביצוע המעשים ונועדה למנוע את גילויים.

11. העבירה בוצעה ברכבו של הנאשם, כלפי נפגעת שהייתה תלויה בו - לפחות על פי תפיסתה - לצורך קבלת רישיון נהיגה, ועובדות אלה יצרו פערי כוחות בין המתלוננת לנאשם, המהווים נסיבה מחמירה.

12. הנאשם הוא אדם בוגר ומלומד, אשר הבין היטב את הפסול שבמעשיו, היה ער לפערי הכוחות בינו לבין המתלוננת, וניצל אותם כדי לבצע את העבירות.

13. עם זאת, והגם שההטרדה המינית חזרה על עצמה, יש לתת את הדעת לעובדה כי המעשה המגונה היה חד פעמי, וכלל נגיעה במתלוננת מעל הבגדים, באזורים שאינם אינטימיים וללא שימוש בכח. על כן, חרף החומרה של נסיבות ביצוע המעשים, המעשה המגונה עצמו אינו מצוי ברף חומרה גבוה.

14. לא הוגשו תסקיר נפגעת עבירה או הצהרה של הנפגעת, ואולם נקל לתאר כי למעשים היו השפעה מטלטלת עליה, שכרוכה, מטבע הדברים ביצירת תחושות פחד, חוסר ביטחון אובדן אמון וחשדנות.

15. עיון בפסיקה מלמד כי בנסיבות דומות נגזרו עונשים שכללו רכיב מהותי של מאסר בפועל או בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 4749/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 4.7.13); רע"פ 5205/15 **טנוס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 9.8.15); רע"פ 3610/15 **סמיונוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 8.6.15); רע"פ 8716/06 **גלזר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 4.2.07); עפ"ג (י-ם) 33530-06-12

מדינת ישראל נגד דחליקה (פורסם בנבו, 16.12.2014); ת"פ (י-ם) 42052-07-14 **מדינת ישראל נגד בראנץ** (פורסם בנבו, 13.01.2016); ת"פ (י-ם) 41993-08-17 **מדינת ישראל נ' גונן** (פורסם בנבו, 2.2.19).

16. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא בין חודשי מאסר ספורים בעבודות שירות לחמישה- עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה.

העונש המתאים לנאשם

17. יש לשקול לזכות הנאשם, את הודאתו במיוחס לו, שיש בה מידה מסוימת של קבלת אחריות והיא חסכה את הצורך בהעדתה של המתלוננת וחסכה זמן שיפוטי. ישנה חשיבות לא מבוטלת כלפי המתלוננת לכך שהנאשם הביע הכרה בפסול שבמעשיו.

18. כן יש לשקול לזכות הנאשם את עברו הנקי, את העובדה שהוא ניהל לאורך שנים ארוכות אורח חיים תקין ומתפקד במישורי חיי השונים, כמו גם את תרומתו לקהילה שהוא רואה בה שליחות חשובה. על רקע זה מובן כי העבירות שביצע אינן מאפיינות את אורחות חייו.

19. רמת מסוכנותו המינית של הנאשם מוערכת כנמוכה, הוא אינו סובל מסטייה מינית, הוא מכיר בפסול שבמעשים וההליך המשפטי מרתיע אותו. כל אלה מהווים גורם מפחית סיכון להישנות העבירות.

20. גם השתלבותו של הנאשם בטיפול מטעם שירות המבחן, שיתוף הפעולה עם הטיפול עד כה והסכמתו של הנאשם להמשיך בו, מהווים גורם מפחית מסוכנות והם מצדיקים הקלה בעונשו. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהתייחסותו המצמצמת של הנאשם ביחס למעשים בפני מערכת המסוכנות והניסיון לשוות להם אופי שאינו מיני וכן מהעובדה שהנאשם אמנם מסכים לטיפול ומשתף עמו פעולה, אך למעשה אינו סבור כי זקוק לו. עמדות אלה אינן מאפשרות להתייחס אל הטיפול שהנאשם נוטל בו חלק כאל שיקום המצדיק חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם.

21. נטען כי הנאשם שילם למתלוננת סך של 15,000 ₪ במסגרת הליך "עטוה" שנערך בין הצדדים. לא הובאה כל ראיה לעניין זה, והדבר גם לא צוין בהסכם שהוגש על ידי הנאשם במסגרת הראיות לעונש. מהסכם זה עולה כי הגם שהנאשם כפר בעת עריכת ההסכם, בשנת 2018, בעבירות שיוחסו לו, הוא הסכים לקבל על עצמו אחריות על המעשים ולהפסיק ללמד נהיגה, ומשפחת המתלוננת הסכימה שלא להגיש תלונה במשטרה.

משלא הוצגה ראיה לכך ששולם פיצוי כנטען, יש מקום לפסוק פיצוי במסגרת גזר הדין.

22. מאז ביצוע העבירה הנאשם הפסיק לעבוד בהוראת נהיגה ויש להניח כי הייתה לכך השפעה לרעה על עמוד 5

מצבו הכלכלי.

23. מכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מחייב לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם.

24. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 27.5.21 בשעה 8:00 במפקדת מחוז דרום של שירות בתי הסוהר.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום שלא יעבור עבירה לפי החוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח-1998.

ד. פיצוי למתלוננת בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 2.5.21 והבאים עד ל-1 בכל חודש. עוקב. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו תעמוד מלוא יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

ה. צו מבחן למשך שנה מהיום.

הסברתי לנאשם את חובתו לשתף פעולה במילוי הצו ואת האפשרויות העומדות בפני בית המשפט אם לא יעשה כן.

25. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

26. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"א, 10 מרץ 2021, בנוכחות הצדדים.

